

TERCIÁŘSKÉ LISTY

květen 2018

Zpravodaj MBS SFRŽ Plzeň
(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Oblastní františkánská pouť Svatou Horu

V úterý 8. května 2018 na Pannu Marii, Prostřednici všech milostí, jsme se sešli v požehnaném počtu a požehnaném počasí na parkovišti na úpatí Svaté Hory. Po pozdravení přátel z různých koutů Čech a mariánské písni jsme vystoupali nahoru k mariánskému sloupu, kde jsme si opět zazpívali a pak měli ještě chvíli času před mší svatou. Někteří čas využili k účasti na končící mši spojené s výstavou svatohorské Madony. Naše mše začala v 10.00 hod. a byla stejně jako předchozí v exteriéru baziliky, nad schody od hlavního vstupu. Mši celebroidl P. Boni spolu s dalšími třemi františkánskými kněžími.

Po mši nás čekal oběd v refektáři a pak Boniho mariánská promluva (vizte níže poznámky) v klášterním sále. Poté jsme se odebrali na Kalvárii ke společné modlitbě růžence.

Celé setkání proběhlo v radostné atmosféře a věříme, že k větší slávě Boží. Přivezli jsme modlitby, poděkování a prosby k svatohorské Panně Marii a odjížděli duchovně posílení a s dobrým pocitem sounáležitosti s našimi bratřími a sestrami z jiných bratrských společenství.

Velké poděkování patří organizátoru pouti bratru Lubošovi, Bonimu za upřímné mariánské svědectví a všem, kteří svou účastí na pouti pomáhají vytvářet obnovenou tradici františkánských poutí na Svatou Horu.

Několik údajů z Lubošovy statistiky:

Pouti se zúčastnilo více než 60 bratří a sester. Podle přihlášení přijeli ze Sušice (14 + 4 děti), z Černošic (6), z Hradce Králové (5), z Jihlavy (3), z Prahy (3), z Moravské Třebové (6), z Plzně (13), z Příbrami (3). Z nich byli kněží dva františkáni (OFM), jeden kapucín (OFM Cap) a jeden minorita (OFM Conv). Náklady na stravu, pronájem a intenci činily 11.400 Kč, z dobrovolných příspěvků jsme získali 11.590 Kč. Jako dárek pro účastníky věnovalo naše společenství brožurky s Novénou odevzdanosti (v ceně 855 Kč; zůstalo ještě 5 ks).

Poznámky z Boniho promluvy na téma Panna Maria, Prostřednice všech milostí:

Mariánská úcta – dříve bývala větší, až přehnaná, někdy i na úkor povědomí o Duchu Svatém; byla posílena i dogmatem o Nanebevstoupení Panny Marie. Panna Maria reprezentuje hodnoty, které už v běžné populaci nejsou „v kursu“, došlo obecně ke změně hodnot; Panně Marii se nedostává dostatečné úcty. Panna Maria je vzor i útočiště, panna a matka. Pohled na panenství se proměnil, dříve to byla ctnost, nyní je to pro dívku téměř „ostuda“; je to naruby. Např. i při jízdě králů ve Vlčnově je požadavek, aby představitel krále byl panic; hovoříme s pokorou o panenství čisté přírodě. Proto ji Bůh vyvolil, jako čistou pannu. Celistvost člověka tvoří muž a žena, sama sexualita je krásná, Bohem stvořená.

Maria je především matka, je připravena sloužit. Nyní jsou často matky zaměřeny na sebe, ale Panna Maria je zaměřena ven, altruisticky. „Hle, matko, to je tvůj syn!“ Stává se matkou všech, Maria se musí postarat o své děti. Jan Pavel II.: „Totus tuus, Maria!“ Kde matky dočerpávají energii, byla otázka pro matku s mnoha dětmi. A odpověď? „Při čtvrtém dítěti už nemyslíte na sebe.“ Jan si vzal Marii k sobě bezpodmínečně, doslova „vpustil si ji do svých věcí“ (přesný překlad z řečtiny).

Pro současnou gay / genderovou kulturu není panenství a mateřství hodnotou; naopak Pochod pro život je vyjádřením značné mariánské úcty.

Růženec – Boni je konvertita, byl pokřtěn ve 14 letech a zpočátku byl dost nedůvěřivý k modlitbám k svatým a k růženci. V roce 1995 při návštěvě Jana Pavla II. v Praze mu přišlo hodně divné, když slyšel modlitbu růžence z amplionů. Ale řada vzácných lidí se růženec modlí. Boni se přiznal, že jeden z prvních růženců se „natruc“ modlil v 17 letech při ekumenickém setkání s evangelíky. V 19 letech zažíval těžké období a tehdy se začal cíleně modlit růženec. Každý týden se scházel s dvěma kamarády z farnosti k modlitbě růžence. Bylo to silné období – čím mu bylo hůře, tím byla jeho modlitba hlubší, mocnější. Jan Pavel II. stával ve stáří k modlitbě růžence ve tři čtyři hodiny ráno.

Když Boni odcházel do řádu, dal svoji skautskou kytaru jednomu mladému skautskému vedoucímu, který měl vážné psychické problémy. Cíleně se za něj modlil růženec a nedávno mu byl na svatbě. Vnímá to jako významnou pomoc Panny Marie.

Růženec je silná modlitba. Boni si ji zautomatizoval ... modlí se růženec při chůzi, při jízdě na dálnici ... Nemodlí se ho v nějakých pravidelných intervalech, ale v tzv. mezičasech. Nemusí to být úplně soustředěná modlitba s připomínkami tajemství. Panna Maria „bere vše“, včetně dovádění dětí (jak zná z modlitebního setkávání matek), to prostředí je v modlitbě také zahmuté, modlitba „teče“ ... Roztržitost při modlitbě není hřích, při růženci není soustředěnost vyžadována. Důležité je **nastavení srdce**. Růženec sám o sobě je především **moc hezký**.

Panna Maria, hvězda mořská – toto označení je historický „překlep“, snad od Eusebia či Jeronýma; v originále bylo „stila maris“ = „kapka mořská“, ale při přepisu se z toho stala „stela maris“ = „hvězda mořská“. Dříve sloužila Polárka neboli Hvězda mořská k navigaci na moři, nepohybuje se, ukazuje stále na sever, při bouři ukazuje správný směr. A tak i v bouřlivém lidském životě nám Panna Maria ukazuje správný směr!

A výzva nakonec – **modlete se růženec!**

Pozn.: Po Boniho přednášce jsem si s ním a jeho maminkou krátce popovídal při kávě. Kromě jiného jsme si i vzájemně potvrdili zkušenost „mezičasů“ k modlitbě desátek při např. chůzi na vlak apod., kdy si vypomáháme při počítání jen prsty. Boni, má-li k dispozici jen jednu ruku (když v druhé něco nese), používá zvláštní počítání jen na volné ruce ve dvojkovém systému. :-)
(ajš)

Z Mezinárodní kapituly SFŘ Řím 2018 (2. díl)

Mezinárodní úřad Formace v SFŘ podle závěrů mezinárodní kapituly

Formace má vytvořit opravdový a hluboký pocit sounáležitosti s celou františkánskou rodinou. Zvláště počáteční formace by měla vybudovat františkánskou identitu žadatele a měla by pomoci žadateli hlouběji se seznámit

s řeholí a dokumenty, aby poznal pravý charakter Sekulárního františkánského řádu.

Mezinárodní úřad se proto rozhodl vytvořit formaci s minimálním obsahem, kterou by si formátoři doplnili podle sociálního, aktuálního a náboženského kontextu ve své zemi.

(Stále se za tímto účelem hledají překladatelé z angličtiny do češtiny.)

Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

Úmysly Svatého otce Františka pro rok 2018 svěřené celosvětové síti Modlitby s papežem (Apoštolátu modlitby) Červen 2018

Všeobecný úmysl: Sociální síť – aby sociální síť přispívaly k solidaritě a ohleduplnosti vůči druhým i v jejich odlišnosti.

Národní úmysl: ... abychom v různých nesnázích mohli zakoušet dobrotu neselhávajícího Boha (srv. Žl 91/90). (papež František, Vatikán, 13. února 2017)

Čteme z františkánských pramenů

(Modlitební společenství 3. 5. 2018 – připravil bratr František Luboš Kolafa)

XI. kapitola Životopisu podle Celana: (krátký výňatek)

„26. Blaženého Františka naplňovala denně vždy víc a více útěcha a milost Ducha svatého ... Jednoho dne však, když obdivoval Boží milosrdenství v dobrodiních, která dostal, a hledal, jak by měl život svůj i bratří utvářet dále, vyhledal si – jak často činíval – místo k modlitbě. Dlouho tam stál s bází a třesením před Vládce všehomíra a s hořkostí v duši probíral špatně prožitá léta, stále opakoval: »Bože, buď milostiv mně hříšnému!«

A tu mu poznenáhlu začala hlubinu srdce zaplavovat nevýslovná radost a převeliká blaženost. Celý se změnil, neklid duše zmizel, tmy, které ze strachu nad hříchy zahalovaly srdce, zmizely. Nabyl jistoty, že hříchy jsou mu odpuštěny, a probudila se v něm důvěra, že je opět v milosti. Pak upadl do vytržení a byl celý ponořen v proudech světla. Síla ducha se zvětšovala a tu v jasném světle viděl, co přinese budoucnost. Když konečně líbezně světlo zmizelo, viděl se duchovně obnoven a již přeměněn v nového člověka.“

Co nám chtěl Celano, Františkův následovník, předat? **František hledal místa k vnitřní modlitbě.**

Generální konstituce řádu: „Ať se bratři a sestry snaží nalézt chvíle ticha a usebrání, kdy by se mohli věnovat jen modlitbě.“

K tomu nám pomáhej modlitba sv. Františka: Nejvyšší, slavný Bože, osvět temnotu mého srdce a dej mi pravou víru, pevnou naději, dokonalou lásku, hlubokou pokoru, rozum a poznání, abych plnil tvé pravé a svaté nařízení. Amen.

Před chvílí ticha a usebranosti si nahlas přečteme **Modlitbu odevzdanosti***:

Můj Otče, odevzdávám se ti, učiň se mnou, co se ti zalíbí. Ať se mnou učiníš cokoliv, děkuji ti za to. Jsem připraven na všechno, všechno přijímám. Nepřeji si nic jiného, než aby se tvoje vůle vyplnila na mně, na všech tvých tvorech, můj Bože. Odevzdávám svou duši do tvých rukou. Dávám ti ji, můj Bože, s celou láskou svého srdce, protože tě miluji a protože je potřebou mé lásky dát se, odevzdat se do tvých rukou bez míry - s nekonečnou důvěrou, protože jsi můj Otec.

Chvilé ticha ve vnitřní modlitbě (usebrání), promlouvejme s Pánem.

Chvály a prosby za ostatní (každý se může vyjádřit v modlitbě)

Závěr: „Pane, nerozumím Ti. Aniž rozumím, svěřuji se do Tvých rukou.“ (Papež František)

* Charles de Foucauld (zemřel r. 1916; misionář OCR křížovníků s červenou hvězdou, které založila Anežka česká, františkánská řeholnice)

Lidé, kteří měnili svět

I. František a Dominik, návrat k srdci

... tak zněl název čtvrté přednášky **Martina Šimka** v jeho ročním cyklu Evangelického sboru v Přešticích nazvaném „Lidé, kteří měnili svět“, jež se uskutečnila ve čtvrtek 26. dubna 2018 v přeštickém Kulturním a komunitním centru a jíž jsme se opět v hojném počtu (pět) také zúčastnili.

Z poznámek:

Přistupuji k tomuto tématu s velkou bází. Oba působili ve stejné době. Čím více o nich získáte informaci, tím více jsou neuchopitelní; čím blíže jsou neuchopitelnému Bohu, tím více jsou také sami neuchopitelní; podobně jako třeba Elíša. Přitáhli k sobě mnoho lidí, což je znamením správné cesty. Podle portrétů byli oba kouzelní Boží synové – František rozčepýřený jako vrabec a Dominik úhledný jako vlaštovka. Oba se vznesli na stejných křídlech.

Dělila je velká časová propast od sv. Augustina a Benedikta, přišli o 600 let více, v době zlomu. Církev má za sebou několik století impozantního úspěchu. Benedikt buduje křesťanský ostrůvek, kláštery se šíří po celé Evropě,

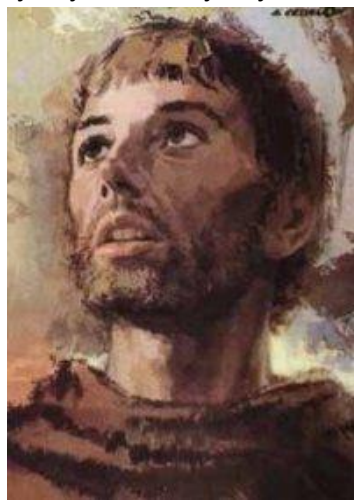
nastolují řád. Biskupové mají vliv na barbarské panovníky, kultivují je. Evropa čelí invazím, epidemiím ... Benediktýnský řád prochází několika obnovami, zabývá se zemědělstvím, vzděláváním a opisy antických děl. Zvlažnění ve víře bylo vyvoláno lidskou pýchou, křesťanský svět se dostává do krize, císař Svaté říše římské bojuje s papežem, nastávají kompetenční spory. Církev se nechce vzdát různých činností, jež získala v minulosti, má velké majetky, mnoho poddaných. Dochází ke sporu o investituru, jsou různé války, v té době Přemyslovci „získávají body“. Probíhá krize víry, návrat gnose, manecheismu ... pochybování o Bohu. Je třeba se odříkat a umrtvovat, aby duše byla osvobozena; dochází k popírání autorit – šlechty a církve. V Itálii nastupují na úkor zchudlé šlechty podnikaví a bohatí měšťané, často velmi inteligentní. K takovým patřil i Františekův otec.

V Evropě se objevují bogomilové, kataři a valdenští - zastánci dualismu. Vyznávají přísný, strohý život v rozporu s chováním katolického kléru; provozují vkládání rukou, aby duše byla očištěna pro nebe. Jižní Francie se vymezovala vůči králi a severu, i jazykově. Objevují se další sekty, např. dolcinité. Ti ztotožňují bohatství s hříchem, zabíjejí bohaté a majetek rozdělují chudým.

František i Dominik hledali cestu k Bohu. František začíná naprosto spontánně, neví, sbírá kámen pro San Damiano. Dominik má systematické vzdělání a ví, co chce. Bůh mu ale nastavuje různé zkoušky.

František: „Posvěcujte sebe a posvětíte svět.“ Měl touhu jít k Bohu a přitáhl k sobě mnoho dalších. Narodil se v idylické krajině, ale v rozporuplné době. Město těžilo z nestability doby výhody. Pierre Bernardone byl obchodník s látkami z Francie, jeho manželka byla Francouzka, jejich syn mluvil francouzsky, patřil k zlaté mládeži města. Byl lehkomyšlný, ale nebyl zlý; uměl zpívat, měl příjemný hlas. Měl krásné dětství. František toužil po rytířství, byl to pro něj ideál.

V lokální válce s Perugií se František účastní boje, dostane koně a zbroj - to značí, že otec měl Františka rád. Znal cenu peněz, obchodování byla obtížná a nebezpečná záležitost. Má velký dům a jeho syn se jevil jako vhodný následník. Bitva trvala cca 20 minut, zajetí pak 1 rok, než ho otec vyplatil. František onemocní, pak chce opět do války. To je pro otce těžké. František vyráží do nové války a tu ho zastaví Bůh a povolává ho do jiného boje. U San Damiana – „Františku, oprav můj dům, který – vidíš – se rozpadá.“ Rozdává, co má (koně, látky ...). Otec ho zbije a odveče k biskupovi. František se necítí být hoden stát se knězem, svlékne se a

odchází do San Damiana, „ožení se s Paní Chudobou“. Lidé jej považují za blázna.

František San Damiano opravil a později je vyprosil od mnichů pro klarisky. Žil v poustevně v Rivortorto a opravoval další kostely, kázal lidem i ptactvu, zažíval lásku ke všemu živému a neživému; je možné žít v harmonii s vesmírem. Našli si ho další mužové. František je vysílá po dvou, za práci mohou přijmout jen pokrm, nikoliv peníze. Jedná se o spontánně vzniklou komunitu, bylo by třeba vytvořit řád – to František nevítal. Ale odchází do Říma k papeži. Ten ho nejdříve odmítá, jen mu požehná. Označují se jako kajícíci. Přidávají se k němu i kněží. František si vyprosí kapličku Porciunkule – srdce řádu. V té době bylo obtížné vytvořit novou řeholi. František je podezírán, že vede jen tlupu vagabundů.

František cestuje do Egypta, stále má v sobě rytířkost. Setkává se s egyptským vládcem. La Verna – získal ji od šlechtice. Žil tam asketicky v poustevně, později oslepl. Žil v letech 1182 – 1226; v roce 1210 vznikají zárodky řádu. Podle nové řehole se jedná o žebravý řád, osvobozený od majetku. Následně vzniká 2. řád (klarisky) a terciáři, 3. řád, kteří přenášejí Františkovy myšlenky do světského života. Patronem řádu byl kardinál Ugolino.

Františkáni přitáhli svět do srdce. U nás – po r. 1212 (Zlatá bula sicilská; dědičné království) – zve Anežka Přemyslovna do Čech klarisky, staví špitál a klášter. Sama zakládá Řád křižovníků s červenou hvězdou podle velmi jednoduché Augustinovy řehole. Vybudovali řadu klášterů, ale vesměs je zničili husité.

Sv. František a sv. Dominik se dvakrát setkali, jsou to dvě strany jedné mince, jsou shodní i rozdílní. Sv. František předal řád bratřím a zemřel v Porciunkule. Řád se po jeho smrti rychle šířil.

Dominik Guzmán (1170 – 1221):
„Neplačte, po smrti vám budu užitečnější než zaživa.“ Zemřel také s mnohými nemocemi vyvolanými askezí,

Pocházel z rodiny nižší šlechty, poměrně chudé. Narodil se v obci Calegura a rodiče mu vybrali církevní dráhu. Studoval v Palencii, kde se stal oblíbencem a sekretářem místního biskupa. Změnu mu přinesla cesta. Byl v biskupově družině vyslaného kvůli sňatku kastilského panovníka do Francie. Princezna ale předčasně zemřela a cesta byla zbytečná.

Družina se ale dostala na katarské území. Poznali skromnost katarských věřících a kléru, zároveň ale poznali i jejich nevzdělanost, i v oblasti víry. Dominik se snažil s lidmi polemizovat. Nejdříve byl podporován cisterciáky, pak začal chodit sám, bos. Jeho biskup po návratu do Španělska zemřel. Dominik získává podporu od biskupa v Toulouse. Později cestuje do Říma, ale bez úspěchu.

K Dominikovi se přidávají bratři kazatelé. Když kataři zabili papežského legáta, francouzský král přivádí surovou křížovou výpravu, která bez úspěchu obrací mečem. Dochází k postupné kapitulaci katarů. Dochází k důsledné likvidaci katarských duchovních. Nakonec jsou kataři poraženi.

Proville se stává centrem dominikánů, pečují zde o chudé. Získávají papežské požehnání a v Toulouse vzniká první dům dominikánů. Dominik přijímá také Agustinovu řeholi pro to, co „v ní není“. Od františkánů převzal slib chudoby a zavedl celoživotní vzdělávání jako součást askeze. Ovládli řadu evropských univerzit (Tomáš Akvinský, Albert Veliký), vyučující nebyli zatíženi světskými starostmi a byli studentům vzorem.

Stínem dominikánského řádu se stala inkvizice. Byli kompetentní v posuzování pravověrnosti. V knize / filmu Kladivo na čarodějnice se moc stala nekontrolovanou. Možná to bylo nepochopeno, ale geniálně vytvořeno. Často to fungovalo tak, že pověřivá většina hledala viníka za různá zla a chtěla lynčovat divné lidi. A tomu právě mohl inkvizitor (dominikán) zabránit. Fakticky vydali řadu osvobozujících rozsudků. Španělští Habsburkové zneužili inkvizici v boji s reformací. Ve stejnou dobu v Praze v kněžském semináři mladí studenti prováděli nějaké magické obřady a byli potrestáni jen výpraskem, nikoliv upálením.

František i Dominik se různými cestami ubírali ke stejnému cíli. Oba řády stále existují, mají dostatek dorostu a přinášejí mnoho dobrého.

Dej nám, Pane, prostotu Františkovu a moudrost Dominikovu, když přistupujeme k obtížným řešením.

II. Tomáš a John, vrchol i závrat'

Do vydání tohoto čísla Terciářských listů jsme navštívili i pátou přednášku z uvedeného cyklu, tentokrát se k nám přidal i zástupce plzeňské Mariiny legie Pavel Novák se svou manželkou. Tématem byl Tomáš Akvinský a John Viklef aneb Příběh, který mluví navzdory výškám i pádům.

Mezi oběma bylo 50 let, Tomáš patří ještě 13. století, John už žil ve století 14. Přesto najdeme spojitost mezi jejich díly. Podíváme-li se na jejich portréty, zdá se nám, že Tomáš odráží světlo nebe a symbolizuje snahu přiblížit nebe prostému člověku, kdežto John vystupuje ze tmy, nese svou kůži na trh a přináší nepřijemnou pravdu. Jeho jméno se stalo politikem, nástrojem.

František a Dominik byli nástroji záchrany křesťanské civilizace, založili dva úspěšné řády, hovoříme o mnišské revoluci 13. století. V době Tomáše Akvinského byl vrcholný středověk v plném proudu, je to nádherné období stavby katedrál včetně plzeňské. Činnost františkánů i dominikánů byla vskutku revoluční, dokázali jít mezi lidi, nebyli v kláštrech. Mnišské revoluci určitě prospělo i brzké svatořečení Františka a Dominika. U Františka se jednalo o návrat prvotní lásky, u Dominika o návrat zdravého rozumu a učení. Potenciálem byla reforma církve, k níž ale nedošlo.

V té době se do křesťanství přenesl tisíciletý spor mezi Platónem a Aristotelem. Církev již dříve přijala Aristotela a odmítla Platóna. Tomáš Aristotela znovu objevil. Řecká filosofie inspirovala křesťanství. Platón si svět idealizoval a ovlivnil gnostiky, manichejce i Augustina. Výchozí tézí je myšlenka: „Tak zlý svět nemohl stvořit dobrý Bůh.“ I lidské tělo je třeba mít v nenávisti. Aristoteles si dobře uvědomoval svět kolem sebe, zajímali ho hvězdy i červi. Tomáš smířil postoje platónské a aristotelovské.

Tomáš byl mohutné postavy, tělnatý, vysoký, pomalý v řeči. Ale co řekl, mělo váhu. Pocházel z rodu italské hraběcí rodiny, z hradu Aquino (možná se narodil i jinde). Byl mladším z bratrů a byla mu určena církevní dráha. Císař Fridrich II. Štaufský bojoval v té době s papežem a byl představitelem duchovního zmatku. Ale ukončil křížové výpravy a umožnil přístup k Jeruzalému, hostil arabské učence. Ale po jeho vládě byla Itálie v rozvratu. Jeho opakem byl v té době francouzský král svatý Ludvík, jenž konsolidoval zemi.

Panství Aquitano se nacházelo v blízkosti Monte Cassina a byl záměr, že se Tomáš stane opatem kláštera. Odešel na studia a mezitím císař klášter vypálil. Tomáš studoval v Itálii a proti vůli

rodiny vstoupil do „podezřelého“ žebavého dominikánského řádu (nikoliv do benediktýnského). Měl v úmyslu dokončit studia ve Francii, ale cestou ho přepadli vlastní bratři a unesli ho na Monte Cassino. Rodina ho však nedokázala za rok přemluvit, ani se jim nepodařilo vysvléci ho z dominikánského hábitu. Také mu dali do pokoje kurtizánu, kterou zahnal hořícím polenem. Nakonec to rodina vzdala a propustila ho do Paříže. Z Paříže pak Tomáš přešel do Kolína. Na studiích působil zakřiknutě, říkali mu posměšně „Němý vůl“. Ale Tomáše si oblíbil jeho učitel Albert Veliký (Magnus), dominikán. Vzal si ho s sebou do Kolína jako sekretáře. Tomáš se úplně věnoval studiu, byl horlivý i v plnění běžných klášterních povinností a v modlitbě. Před důležitými disputacemi se dlouho modlival. Působil na mnoha místech (Paříž, Řím, Kolín, Orvieto, Neapol ...). Je autorem Sumy teologické a Sumy proti pohanům.

V 60. letech 13. století obvinila skupina konzervativních učenců (augustiniánů) žebavé mnichy z hereze. Byla svolána disputace před papežem a téma bylo podáno jako žaloba. Tomáš dorazil do Říma s malým předstihem (48 hodin). Nejdříve 8 hodin spal, 12 hodin se modlil a v šesti hodinách pak sepsal svoji obhajobu. Při disputaci Tomáš plně využil Písma Svatého a měl velký úspěch, nikdo mu neoponoval.

Vytvořil rozsáhlé dílo. Odpovídal četným žadatelům i na infantilní otázky. Cení si aristotelovsky promyšlených textů, odděluje podstatné od nepodstatného.

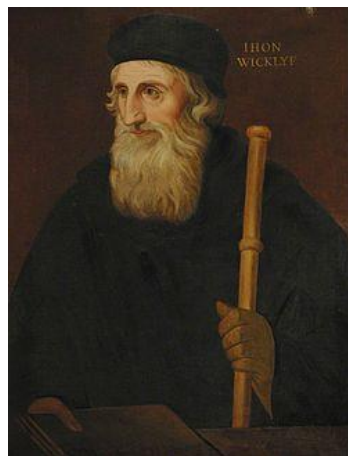
Podíváme-li se na portrét Tomáše Akvinského, vidíme těžkopádného, nehezkého muže se soustředěným a pokorným pohledem. Jeho atributy jsou kniha a kostel.

V padesáti letech se mu v Neapoli stala zvláštní příhoda, byl osloven Bohem, skončil s psaním a připravoval se na odchod z tohoto světa. Byl pozván na Lyonský koncil, ale na cestě (u Fassanovy), když zamyšleně jel na oslu, ho srazila větev stromu a po několika dnech zemřel. Žil v letech 1225 – 1274.

Ve 14. století se rozpoutala sociální revoluce. Tomášova metoda logiky nebyla jeho žáky dobře používána. Tzv. tomisté se domnívali, že metodou argumentace lze jednat o čemkoliv, i o nepodstatném. V té době nastávají bouře v Anglii, u nás husitství, vzrůstá sociální napětí.

John Viklef: „Všechno záleží na tom, klademe-li pravdu na první nebo druhé místo.“

Jeho možným rodištěm je Wycliffe on Tees, pocházel z rodiny nižší šlechty. Téměř necestoval,

žil v Oxfordu v Balliol College, kde studoval, učil a dělal správce.

Zpočátku nikterak nevyčníval, ale pak si všimli jeho vztahu k písmu (nikoliv k teologickým spisům). Stal se poradcem Jana vévody z Kentu, králova bratra. V té době se řešilo, proč posílat do Říma poplatky – útek na autoritu papeže. Bylo také kritizováno bohatství církve. Dochází k dvojpapežství, papež přeseďluje do Avignonu, kde se ale dostává pod vliv francouzské monarchie. V té době se očekává kritický traktát, který sepsal John Viklef. Kromě jiného zaútočil na dominikánské a františkánské kláštery, které se začaly obohacovat. Mohou františkáni přijímat dary?

Kurie obvinila Viklefa z kacířství a žádala, aby ukončil církevní činnost. To byla ošidná záležitost, problém se přesunul z oblasti politické a majetkové do oblasti teologické. Jeho spis o církevním majetku byl zakázán, ale šířil se mezi studenty. V té době se Anna Lucemburská, dcera Karla IV., stala manželkou anglického krále Richarda II. a nastaly čilejší vztahy mezi Prahou a Londýnem. Názory Johna Viklefa tak výrazně ovlivnily Mistra Jana Husa.

Ochrana vévody z Kentu byla ukončena a John Viklef odchází jako farář do Lutterworthu na dožití. Jeho žáci ale procházejí venkovem a šíří jeho myšlenky. Po Viklefově smrti byly vykopány jeho kosti, spáleny spolu s jeho spisy a popel byl vhozen do řeky.

Dochází k velkému rozkolu v křesťanství – hledání pravdy nesmí být politické. Pokračuje schizma, stoletá válka, nefunguje Svátá říše římská ... (ajš)

Sekulární františkánský řád – místní bratrské společenství Plzeň Kalendář červen 2018

31. 5. Slavnost Těla a Krve Páně – 18.00 hod. v katedrále sv. Bartoloměje za účasti obou biskupů (poslední akce v katedrále před jejím uzavřením kvůli rekonstrukci)

7. 6. Modlíme se (se sv. Antonínem) - 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále rozjímavá četba z františkánských pramenů (Tomáš z Celana: První život a podivuhodné činy svatého Františka z Assisi - První životopis (1229) - I. kniha; XVI. – XX. kapitola) a debata k četbě

14. 6. Pomáháme (se sv. Anežkou) – 16.30: formace s Anežkou Janou Pachnerovou (Domeček bratří františkánů, Komenského 17, Plzeň); / 17.00 – návštěva někoho ze (starších) sester / bratří – dle domluvy

21. 6. Setkáváme se (se sv. Františkem) - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)

28. 6. Sdílíme se (se sv. Klárou) – v duchu ekumeny – společná účast na přednášce Martina Šimka z Evangelického sboru v Přešticích „**Jan a Petr, pramen života** aneb Počátek změny světa v srdci Evropy“ (Jan Hus a Petr Chelčický) v rámci cyklu „Lidé, kteří měnili svět“ v Kulturním a komunitním centru v Přešticích, Masarykovo náměstí 311; odjezd z Plzně auty v 17.15 hod. z autobusové zastávky směr Klatovy naproti konečné tramvaje č. 4 – Bory (nutno se předem telefonicky domluvit)

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v dubnu a květnu 2018

Profese:

Ludmila Anna Srbová (13. 5. 1995)

Prokop Oldřich Rosůlek (18. 5. 2006)

Glorie Stanislava Chadimová (19. 5. 2003) - **15 let**

Benigna Jiřina Křížková (21. 5. 1944)

Anežka Alena Vadlejchová (22. 5. 1992)

Václav Pavel Polívka a Anežka Jitka Polívková
(10. 6. 1984)

Consolata Marie Lhotová (24. 6. 2003) - **15 let**

Narozeniny:

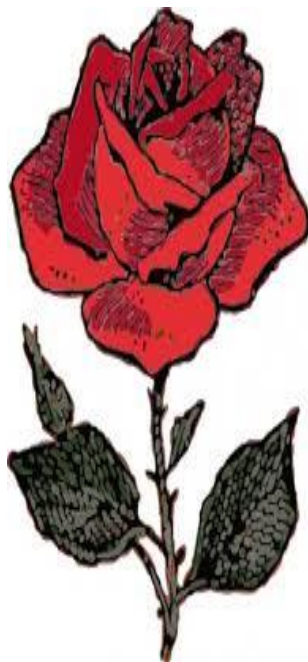
Anežka Alena Vadlejchová (23. 5. 1952)

Ludmila Anna Srbová (9. 6. 1941)

František Luboš Kolafa (13. 6. 1954)

Antonie Libuše Schödlbauerová (13. 6. 1980)

Ludvíka Dagmar Spíralová (17. 6. 1975)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada:

František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>

<https://www.facebook.com/mbsplzen>